

ството Божіе онѣи, които имѣтъ богатства;“ тыя нѣща сѣ таготы, които свалѣтъ на долѣ. Пророкъ Иліа, като възлизалъ на небето, оставилъ си дрехата, което ще рече: ако съ нашиты си дрехы не можемъ да възлѣземъ на небето, то колко по-мѣчно можемъ съ чюждыты? но кой е онзи, който не обича и своиты си, и чюждыты нѣща? и үбо, кой може да сѣ спаси „кѣмъ мѣжетъ спасти сѣ?“ това само Божіето безмѣрно благотворіе може извърши: „невозможныты на человекы, на Бога сѣ възможны.“

НЕДѢЛА ВТОРА ОТЪ МАТТЕА СЛѢДЪ ПАТЬ-ДЕСАТНИЦАТА.

сирѣчь

СЪШЕСТВИЕТО НА СВАТАГО ДУХА.

ЗА АПОСТОЛСКОТО ЗВАНІЕ.

„Градѣта по мнѣ, и сотворю въ ловца человекѣмъ.“

(Мат. гл. 4, ст. 19.)

Делѣ при Галілейскыты крайморіа отворилах най-послѣ великото училище на небесното үченіе божественный үчитель, който е слѣзлахъ отъ небето. Тѣка е начнлахъ най-първо да проповѣдва на земата Богочеловѣческото Слово, и да стрѣва първата проповѣдь на поканіето, и на царството небесно отъ страната на небесніатъ Отецъ до человекыты проведеніатъ великый Апостолъ: „Ѣиде Исѣсъ въ Галілею, и Ѣтолѣ начѣтъ проповѣдати, и глаголати: покайтесѣ, привліжи во сѣ царство небесное.“[1] И там е онаа голѣма свѣтлина, за която е прорѣкзлахъ Исаіа, че трѣвало да свѣтне въ народа, който былъ столахъ въ тѣмнината, и въ смъртната сѣнка, сирѣчь свѣтлината на Євангеліето, което трѣвало да просвѣти, и да сзживи съ ноката благодать человекыты ничтожны, каквыты сѣ были по Галілейскыты страны Іудейти, размѣсены съ язычници помра-

[1] Мат. гл. 4, ст. 12 в 17.